

Vanda, între dorință și rațiune

Recenzie

Prof. Victor Manole

23. 11. 2021

"Vanda între dorință și rațiune" este un roman real și natural care te face să îți pui multe întrebări referitoare la viață, fericire și iubire, iar scriitoarea Mara Popescu-Vasilca ne îndeamnă cu sensibilitate și căldură, să trăim, cu sufletul și cu inima emoțiile din această carte alături de personajele sale.

Întregul roman *"Vanda între dorință și rațiune"* ne surprinde printr-un mod de abordare interesant, palpitan și pasionant, ca o hologramă a întregii povești care ține cititorul captiv de la un capitol la altul, al cărui scop de a te ține în priză este atins cu mare succes în toate cele 11 capitole fiindcă în fiecare capitol se relevă ceva nou, ce s-a văzut, ce s-a povestit, ce s-a simțit, ce s-a trăit. Prin această relație directă cu cititorul, scriitoarea, îi transmite acestuia trăiri și emoții într-o descriere impresionantă, într-o relatare intenționată, alegând ce este cel mai frumos din viață, iubirea!

Personajul principal al romanului este Vanda, un personaj foarte bine construit, complicat și interesant care într-o legătură permanentă cu cititorul, își dorește iubirea ideală, căutând un bărbat care să o facă fericită și care să îi fie alături toată viața.

Fiecare personaj dezvoltă propriile trăiri și propriile frământări interioare care se transpune în noi cititorii printr-o luptă psihologică cu noi înșine în găsirea liniștii, a iubirii și în rezolvarea problemelor vieții.

Scriitoarea ne prezintă două surori Vanda și Mirela care sunt diferite ca și mod de gândire cât și ca și realizare atât pe plan personal cât și pe plan familial. Mirela reprezintă femeia care a reușit să echilibreze și să îmbine cele două planuri fiind căsătorită și având o căsnicie bună și armonioasă. Vanda după un eșec cu prima căsătorie caută și insistă să găsească un bărbat cu care să își întemeieze o familie dar pentru că nu reușește, acest lucru o pune pe gânduri, într-o mulțime de frământări interioare, căutând răspunsuri și întrebându-se unde greșește.

Romanul este scris atent, Mara Popescu -Vasilca evidențiază dorința Vandei de libertate, acea dezlănțuire pe care o simte un animal eliberat după ce a fost ținut închis în cușcă, pășind pe un tărâm nou asemeni unui călător însetat prin deșert care întâlnește o oază de iubire de unde vrea să bea până la fund din fântâna fericirii, fără să știe ce surprize găsește până ajunge la fund.

Toată povestea romanului este ancestrală omului și vieții cu părți și clarități aferente ce atrag în discuție concepte, principii și prejudecăți sociale, practic un roman foarte profund, cu caracter psihologic, extrem de sensibil dar și ofertant.

Cuvintele se unduiesc în culori de basm cu o paletă magică de nuanțe de parcă în fiecare frază Dumnezeu s-a strecurat și în viața personajelor și în scris, cu căldura și cu lumina luată din soare și a dirijat cosmic și sentimental întreaga acțiune, încât peste tot în roman pare că dăinuiește mâna lui Dumnezeu în luarea tuturor deciziilor în întâmplările cronologice din primul până la ultimul capitol.

Vanda și Andrei sunt psihologi ce cunosc foarte bine teoriile, ajutându-i pe alții, dar care în momentul aplicării lor în practică se află în fața unor teribile furtuni personale pe propriile drumuri ale vieții. Ei intră în iubire într-un joc al hazardului, în care poți să câștigi sau să pierzi.

De remarcat că Mara Popescu-Vasilca în descrierile sau discuțiile personajelor, ale scenelor, nu apelează la elemente vulgare ci la căutări, senzaționale și atractive care să construiască din punct de vedere psihologic și nu să distrugă, iar în cazul unor conflicte ea creează ipoteze spre soluționare.

Eroina principală se aruncă într-o vârtoare a vieții încercând să prindă cele mai frumoase valuri din care să se înfrupte cu minunate plăceri. Iluzia iubirii este ca nectarul și mierea stoarsă din fructul pasiunii.

Puternic introspectiv romanul ne invită să ne gândim la viața noastră, la propriile noastre greșeli aprofundând tot ceea ce mintea oamenilor într-o osmoză ciudată îngemănează și rezumă, recepționează și creează, transpunând totul magistral în acțiuni.

Omul, sentimentele și aspirațiile sale împreună cu natura înconjurătoare sunt concepute ca elemente de creație ce se îmbogățesc cu viziunea nobilă a speranței, a luminii, cu dorința ce străbate fiecare individ spre căutarea misterului și găsirea explicațiilor prin credință. Prin adresarea îndreptată spre divinitate, scriitoarea Mara Popescu-Vasilca dă romanului său "*Vanda între dorință și rațiune*" o garanție de concepție într-o respirație universală.

Datorită lipsei prezenței materne, a legăturilor de încredință cu familia și a sfaturilor părintești, Vanda este dominată de propriile gânduri și decizii, înfruntând și învățând din eșecuri și greșeli iar la final își găsește drumul într-un balans între voință și rațiune care o duce pe calea fericirii și a împlinirii.

Atenția în exprimare prin fraze delicate, uneori presărate cu melancolie, este de multe ori atât de inspirată ca o evlavie ce evocă un lucru spre un interes precis, susținută de un puternic simț al reprezentării scriitoricești, ca dovadă construcția propozițiilor și frazelor din roman și a ritmului acestora în scandarea lor.

Spre fascinația cititorului romanul face trimitere spre alese spirite ale culturii europene stabilind contacte strânse între trecut și prezent. Scrierea romanului la un înalt nivel expresiv, revarsă peste cititor mireasma și plăcerea de a fi citit.

Acțiunea personajelor din roman, mărește și înalță umanizarea omului sau trădează dezumanizarea cu fapte și acțiuni ce duc spre eliberare. Deci starea de libertate duce indubitabil la identitatea de libertate a lumii și la o formă de manifestare a acesteia. Ca o emblemă a trăirii omului pe Terra, binele sau răul mustește prielnic după decizia fiecărui om în parte, dar prin iubirea care pulsează se sporește îmblânzirea lumii.

Timpu se rotește, cu aripi mișcătoare prin razele soarelui, pe pământ și pe mare, iar în timp ne rotim și noi prin lumini și umbre pe scena lumii deschise, fiecare cu harul și farmecul dăruit de Dumnezeu la naștere. Deasupra noastră a tuturor se învârte cerul cu stelele, cu dragostea și cu iubirea ruptă din rai.

Izvoarele vieții ne dau de dorințe, de iubiri și speranțe și lăstari de lumină în diferite culori și nuanțe iar trecând prin viață pe calea luminii, purtăm la gât salbe de gânduri, de cugetări, de percepții, ce toate împreună dau tonul într-un foșnet de creație la un pas în doi plin de stabilitate și armonie.

Toți vor să se scalde în roua dimineții, să fie raza de lumină dar dragostea adevărată cu greu poate fi găsită pentru că dragostea este lacrima ce spală bobul de grâu al iubirii ca să iasă făina albă, este precum mireasma pâinii rumenite din cuptor care ne va însoți întreaga viață.

Scriitoarea Mara Popescu-Vasilca este un om talentat și deștept care din jocul minții sale creează, înmugurește și înflorește cuvinte și idei nealterate ce emană puritate lăsând loc să se scurgă veninul vieții în canale subterane și arătând că viața erodată este în final salvatoare.

În roman fiecare personaj este încătușat de orgolii discrete și de interese care dispar ușor din acțiune, romanul este pe cât de bogat și simplu pe atât de încântător și la îndemâna fiecărui cititor. Din manifestările personajelor înțelegem că tăcerea este similară cu acceptarea dar și cu răbdarea, a ști ce vrei este o mare virtute, nepăsarea este o sfidare a bunului simț iar partea limpede care ni se arată este ca o viață nobilă se clădește cu iubire și dreptate divină.

Scriitoarea ne poartă în realitatea adevărată a vieții, folosind cu pricepere amănunte esențiale, care duc cititorul în realul întâmplărilor acesta rămânând captiv până la final în această imensă bucurie și plăcere dată de lectura cărții. Citind această carte am constatat o armonie interioară deosebită a romanului în preambulul, mobilitatea și limpezirea minții către suplețea vibratorie a simțurilor prin mijloace benefice precum educația cultura și principiile morale.

Mara Popescu-Vasilca este o autoare puternică, tolerantă, în care pacea este vitală, capabilă să atragă universul pentru că apărarea vieții este o datorie și-și împlinește liberă menirea fără să mistifice realitatea mirifică a creației. Magia creației dă tonul la cântul vieții, care diferă prin vibrațiile armonice dintre oameni, ca într-un dans spre fericire, prin iubire, prin dragoste, prin dor și vis.

O felicit pe scriitoarea Mara Popescu-Vasilca care a îmbrăcat această poveste în haina ce i-a dat strălucire și recomand cititorilor cu multă căldură romanul "**Vanda între dorință și rațiune**".

Prof. Victor Manole

Membru al Ligii Scriitorilor Români

Membru al Asociației Poeților Mondiali

Membru al World Poets Association -România